

Bence Lajos

Élmény

(Vers a „mintha” sorozatból)

Mintha egy erdőben
állnék: köröttem
megannyi árnyék,
csak a földszínen
szűrődik némi fény.
Mintha gyökerek közt
állnék, kívül a kert,
belül gőzölgő föld -
esetlen ajándék.

Nó ki a fából a fény,
s fáma sem szól arról,
hogyan a szű melyik
évszakban szereti
leginkább a fát...
a sár a mohát.

Állok a gyökerek
ernyője alatt,
kinn sugárzó nap,
repkedő madarak.
Idebenn meleg,
sötétlő harmat...

Vallani kell, mindig vallani (a magyar-magyar szolidaritásról)

Szekeres Ilona versmondónak

Ha az itt-lét
csaholását csak messziről
hallani, s a csend rikoltása
is visszhang csak a térben
oly távoli, s oly ledér,
mint kertek alján a dér,
de mégis kínok kínjával
gyötör ott belül:
mert nem elég a sírás,
a panasz hangján szólani,
ásítva hozzá, de lefejtani
a gallyat a fáról,
befurakodva a kéreg alá,
s hallgatni a vérző göcsört
fájdalmát és együtt érzőn
vallani, folyton vallani!

S az sem elég, bár
gyakran szól róla nóta,
csacska sláger és
hasztalan hallali, ha
írásra áll a kéz, s
bentről kódok tömege
kíván halottak hangján
szólani, nem elég az
egykedvű krónikás
grafomán-buzgóság, mert
mást jelent: vallani.

Vallani a múltat,
vallani reggel,
vallani este, üzenetet
űzve Budára, Pestre,

vallani az országos
nyomort, vallani a népet,
kit sorsa bekormozott,
vallani és vallani,
míg az ölés tudománya
ölelésbe vedlik, közelebb
hajolni, mit pöfög a lilalángú
mély, titkok tudója, mit
súg-susog, míg bennünk tusát vív
a pörlekedés a pörölyvel,
paraj-szavunk a köszvény
bozóttal megbékél.

S fogva egymás kezét,
érezni egymás neszét, szeszélyét
szavát, lajstromba
venni Szovátától Szabadkáig
Mádéfalvától Kórógyig
mosoly-helyeket,
a békesség házait,
boldogság kunyhóit,
simogató szellőit lékelt
életeknek, s a léleknek,
kémlenni a dalra
fakadó határt, ameddig
a szem ellát,
e zord tér-időben, fagyba
vert országon rohanni keresztül,
hol pengeként pendül a jégcsap,
marasztalva a csodát, kézen
fogni mások iszonyát,
egy ország tótágas
viszonyát...

Vallani, folyton vallani!